

POKORNY LIA SZÍNÉSZNŐ | AURÁRÓL, CSAPDÁKRÓL |

Tükrön **innen** és **túl**

Interaktív és improvizatív színpadi szereplése után sokszor órákig pörög tovább. Nagy kihívást jelentő előadásokon bizonyította, hogy a kimagasló művészi teljesítmény nem a diplomán múlik.

TURY GERGELY

■ **A Dolgok, amikért érdemes élni című interaktív monodráma hőse élete első mélypontján, hétévesen kezdte írni a fordított bakancslistát. Nem a jövő teendőit gyűjtögte össze, hanem azt vette számba, évtizedeken át, hogy mi mindent szeret az életben. Mivel tud a leginkább azonosulni a darabban felsoroltak közül?**

Szinte mindegyikkel, de talán egy fogalom a kedvencem: „A nyugalom, majd a reménytelen beletörődés érzése.” Ez valójában az elfogadás körülírása. A visszatérő nézők jelzik, hogy az előadás hatására ők is elkezdtek följegyezni a maguk listáját. Nekem a fejemben van a cetli, mert intuitív emberként nem tudok olyan tempóban írni, mint ahogy a képek pörögnek előttem. De a kortárs angol szerző torokszorító és humoros jelenetek között hullámvasutazó darabja az én mindennapjaimra is hatás-

sal van. Amikor valami nehézség annyira lefoglalja a lelkemet és az agyamat, hogy semmi másra nem tudok koncentrálni, kényszerítem magam, hogy a mindennapi, örömet adó vagy éppen a nemszeretem teendőmbe kapaszkodjam.

■ **Valahol azt mondta, olyan, mintha Duncan MacMillan önnök írta volna ezt a darabot. Mitől érzi ennyire testreszabottnak a játékba a nézőket is bevonó előadást?**

Sokat gondolkodtam rajta, mennyi olyan momentuma volt az életnek, ami hozzásegített, hogy ebben a darabban valami fontosat adhassak. A Beugró című tévéműsor nélkül nem mertem volna belevágni egy ilyen előadásba, amelyben a közönséggel kell improvizálni. Adottságom, hogy nagyon tudok emberekre figyelni, akár egy nézőtérnyi közönségre is. Az, hogy esténként képes vagyok

Pokorny Lia.
Közös fellépés

a visszasugárzott furcsa és erős energiák túltöltötenek

magammal vinni a nézőket, nem azt jelenti, hogy fölül állok, hanem azt, hogy alul. Őket kell megemelnem, elérni, hogy lássanak valakit, aki vezeti mindnyájukat. Ez most megadatott. Bőven van színeszi feladat a darabban, azt nyilván egy csomó kolléga fantasztikusan megoldaná, de nekem közben felelősséggel kell figyelnem civil emberekre, mert nagyon érzékeny területekre merészkedő játékba húzom be őket. Úgy kell tartanom a tenyeremen a közönség soraiból kikerülő partnereimet, hogy közben véletlenül se sérüljenek.

■ **Az emberek általában nem szeretnek szerepelni. Vagy nagyon szeretnek. Nem okoznak olykor kellemetlen perceket?**

Bizonyos szempontból egyszerűbb eset az, aki kevésbé mer megnyilvánulni. Őt vezetem, hogy mit tegyen, ott vannak a mankóim a szövegben. Nehezebb a dolgom, ha valaki zavarában beszédes lesz, és teljesen más irányba akarja vinni

Az újraindult 2000 9. számának tartalmából

Kőrösi Imre versével
és Komoróczy Géza írásával
búcsúunk Bojtár Endrétől

Michael Schudson
a professzionális újságírásról
Trump-on és a Twitteren túl;
Stefan Auer a szuverenitásról
Rakovszky Zsuzsa és Lázár Bence
András versei; Nádasdy Ádám
prózája

Vásári Melinda Ottlikről
Kovács Lea fotóival

Tartson velünk! Vásárolja meg a 2000-t a lapárusoknál, az Írók Boltjában, az Atlantisz Könyvszigeten, a Magvető Cafében.

Segítse a terjesztést!
Ajánljon helyet, ahol szívesen árulnák a 2000-t.

Vagy legyen előfizetőnk
3000 forintért félévre!
Jelezze szándékát
a ketezer.lap@gmail.com címen.

Köszönjük!

Varázslóinas

„Emlékszem, ahogy öt-hat évesen fekszem este az ágyban a felkapcsolva hagyott piros lámpa fényében, és miközben hallgatom a mesekazettán Bánsági Ildikót, Ruttkai Évát, Márkus Lászlót, Mensáros Lászlót, azon gondolkodom, kik ezek a varázslók, akik ennyire másként mesélnek, és hogy egyszer én is így akarok mesélni” – gondol vissza gyerekkorára a művész, aki szakács édesapja révén szép helyeken élt: Esztergomban, Mátraházán, Visegrádon. De távol a színházi világtól. A szokásosnál később talált rá az újtára. A Pinceszínházban kezdett 1993-ban, a Bárka Színház stúdiója volt 1997-től öt évig, aztán a vezetés szemlélete miatt a társulattól távozókkal tartott, mert korábban tőlük kapott

bizalmat. Szabadúszó időszakában játszott Tatabányán Irmát Az üvegcipőben, Debrecenben pedig Desdemonát. A Márta István vezette Új Színház társulatának tíz évig volt a tagja. A Centrál Színházhoz 2012-ben szerződött. Csatlakozott a kortárs darabokat színre vivő Lepkegyűjtő Produkcióhoz, ennek szervezésében játssza az Átriumban a Pillanatfelvétel női főszerepét és a Centrálban a Dolgok, amikért érdemes élni című monodráját. Jelenleg tíz különböző előadásban láthatja a közönség. Szerepel a Beugró című tévésorozatban és a Valami Amerika 3-ban. „A film nekem különleges feladat, mert az én életemben kevés van belőle – mondja a forgatásról. – Másfajta figyelmet igényel, mint a színpad, csendesebb jelenlétet, úgyhogy az én sokságomat vissza kell fogni, le kell tisztítani.”

az előadást. Ezt nem engedhetem, de erőszak nélkül kell visszahúznom őt a forgatókönyvhöz, nehogy az legyen az érzése, hogy bajt okozott. Valójában itt nincs rossz megoldás, bár érnek meglepetések. Egyszer valaki egy fájdalmas jelenetet humorba fordított át, poénokat szórt felém. Belőle ezt váltotta ki a történet, nem tehettem ellene. De érdekes dolog kerekedett ki abból a feszültségből is, hogy valaki egy érzékeny szituációban magamra hagyott. A pillanatnyi pánik után higgadtan folytattam azzal, amit képviselnem kellett.

■ A Beugró című tévéműsorban szeretett bele az improvizációba?

Bácskai Juli már korábban hívott a pszichoszínházába, amikor egyik színésze megbetegedett. Kéz-lábbal tiltakoztam, és végül délután ötkor mondtam igent. Magam is meglepődtem, hogy amint elkezdődött az előadás, egyszerűen történt a jelenet. Rájöttem, nem kell félni ettől a szabadságtól. Az interaktív színház „meggondoztatja” a közönséget, mindenki a darab szereplőjévé válik. Ilyenfajta izgalmat a legkíválóbbs hagyományos előadásban sem kap meg, amelyet szépen felöltözve, kívülről néz végig a zsöllye homályában. Az interaktív színház felkavaróbb, mindenki a bőrén érzi a történet következményét. A Dolgok, amikért érdemes élni előadásai után sokszor jó páran itt toporognak, följönnek a színpadra, és beszélgetünk, hogy akkor most mi is játszódtott le bennük.

■ Kedveli a különös kihívásokat? A Rózsavölgyi Szalon intim terében a Valami csaj(ok) előadásán négy nőt alakít egyazon este alatt.

Nekem terápia a színjátszás. Noha belülről építkezem, a jelmez is sokat segít. Itt mind a négy nőhöz a személyiségük jellegzetességét kiemelő ruhát választottunk. Amint felveszem az én egyéniségemtől legtávolabb eső, jégcsaphideg karakter nercbundáját, magassarkúját, és szoros kontyba fésülöm a hajam, máris kihúzom magam, és érzem, néha jó lenne pengén nemet mondani, ahogy ő teszi. A másik nő csapdája, hogy feladja magát a szexben, hátha kap cserébe egy kis szeretetet. Az önsajnáló típus, akinek erre megy rá az élete, figyelmeztet, hogy ha hajlok rá, akkor is kerüljem ezt a viselkedést. A manipulatív negyedik az érzelmeikkel zsarol. Nekem nem esik

nekem a fejemben van a cetli

Pokorny Lia négy arca a Valami csaj(ok) című darabban.

Belülről építkezik

nehezemre megmutatni a hibákat, azt, ami nem szép, nem csinos. Az egyik darabban hatalmas testtömeget kértem és tokát rajzoltam magamnak, az HBO-sorozatban, a Társas játékban óriási orrot viseltem. Ahogy rám került, nem kellett eljátszanom, hogy szorongok, magától jött az érzés. Mindenkinek ajánlom, aki elégedetlen valamelyik testrészével: ragasszon fel rá egy otromba kiegészítőt. Amikor leve-szi, megkönnyebbül.

■ Sosem akart pszichológus lenni ezekkel a lélekbúvár-adottságokkal?

Még egy évvel ezelőtt is gondolkodtam rajta, hogy jelentkezem pszichológia szakra, de az öt év kemény tanulás nem vállalható a színházi munka mellett.

■ Talán máig frusztrálja, hogy nem jutott be a színművészetire?

Dehogy! Későn, 23 évesen jelentkeztem először. Borzalmas voltam a felvételin, álságos szépelgésnek hittem a szakmát. De aztán bekerültem a Pinceszínházba, és ott Marivaux Vita a szerelemről című darabjába sikerült „belefordulnom”. Sokáig Pokorny Lia voltam, aki a színpadon azt játszotta, hogy a Horgas Ádám alakította herceg szerelme, Hermiane – de a főpróbahéten hirtelen valóban Hermiane lettem. Mintha a tükör egyik oldaláról átkerültem volna a másikra. Azóta is minden főpróbahéten várom ezt a pillanatot, ami vagy megtörténik, vagy nem. Ha nem szerettünk egymásba a darabban, akkor hiába adom oda százszázalékosan magam minden este, hiába tetszik az előadás a nézőknek, én nem élem át azt, amit minden alkalommal keresek. Talán lilán hangzik, de azt kell éreznem, hogy sikerül kiterjesztenem az aurámat az egész teremre, az utolsó sorra is. Ez a folyamatos adás nagyon kiszívja az energiámat, valahogy töltekezniem kell. Sokat kapok vissza a nézőtérrel. A Dolgok, amikért érdemes élni előadásai után néha sokáig remegek, nem tudok leállni, mert a visszasugárzott furcsa és erős energiáktól töltöttek. ■ MÁTRAHÁZI ZSUZSA